

SEMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVOC DEL

CENTRE CATALANISTA.

LA CUSTODIA.

L'ús d'aquesta classe d'alhajas en lo culte catòlich es relativament modern. Dificil es en gran manera fiçar ab alguna certitut l'època de la seva aparició, si be no s'pot dubtar que es posterior á la institució de la festa del Corpus Christi, y bastant posterior perque en un principi se portava lo Santíssim Sagrament en la professó d'aquesta diada en vasos ó copons perfectament tencats encar que de diferentas formas. Es opinió comú que l'ús de las custodias s'introduhí en la liturgia en la segona meytat del sigle xiv, puig es molt fácil de compendre que una innovació tan radical en la manera d'exposar á la veneració dels fiels lo Santíssim Cos de Cristo devía ferse per sos passos contats y ab lenti-tut, com se comprén també que 'ls vasos antics conservessen durant llarch temps las formas de torres, coloms, bagulets y altres que venían de temps antics establertas per la costum.

La introducció de la custodia en lo culte catòlich respón á la necessitat d'exposar á la vista dels fiels las Sagradas Formas, consecuencia de la institució de la festa del Corpus que no es altra que la festa del triunfo del Sm. Sagrament, y tant per la figura que afectan la generalitat de las custodias mes antigas com per lo que donan á entendre varias miniaturas del sigle xiv, entre altres la de un missal de 1374 que possehian los PP. Celestins del convent de Marcourey, la forma dels copons antics que serví pera determinar la transició de las alhajas antigas á la custodia, relativament posterior, fou lo de la torra, puig dita miniatura representa un bisbe portant á la ma una torra ab quatre finestretas y dos acólits un á cada costat que portan un ciri cadahú, y com que aquesta minia-

tura adorna precisament la lletra inicial del reso de la diada de Corpus, de aquí que no donga lloch á dubte la representació ó significació de dita miniatura.

Poch á poch varen anar cayent en oblit las formas anticuadas, y 'ls artistes apuraren tots los recursos del seu ingeni en busca de formas capritxosas sens deixar de ser simbólicas buscant lo tipo de la alhaja convenient pera l'exposició de la Sagrada Eucaristía y aixís veyem que, aludint al *agnus Dei*, s' usaren en diversos punts pera custodias imatges de St. Joan qual xayet, de vidre y plata, era lo lloch destinat pera guardar la Hostia consagrada. D'altre custodia havem sentit á parlar com existent en alguna iglesia de Mallorca, altament alegórica y enginyosa. Representava á la Mare de Deu, y tenia en lo pit un forat rodó ab un vidre ahont se col·locava la Hostia. Los brassos de la imatge eran movibles desde 'l cólser per avall y per medi d' un mecanisme ocult pujavan y baixavan á voluntat de manera que las mans se creuhavan sobre 'l pit tapant lo que 'n diriam viril y de aquest modo se feya la reserva y al obrirse los brassos de la imatge se feya l'exposició.

Totas aquestas formas capritxosas desaparegueren pera fer lloch á la de *baldaquino* ó altaret que luego se generalisá per tot arreu y son las que veyem avuy en dia en la major part de las catedrals en las que un no sab que admirar mes si lo gust del que las projectá, ó 'l mérit de qui las trevallá, tal es la elegancia de llurs formas y la esquisida pulcritud de sos detalls, la riquesa y acertada combinació dels metalls y pedrerías que las adornan y les agradables proporcions arquitectónicas que tenen. Raras son las Catedrals d' Espanya que no tenen una custodia d' aquesta mena notables totas per mes d' un concepte.

Vingué la renaixensa del sigle xvi y l' esperit de reforma que li doná vida no podia deixar de influir en l' obra d' orfebreria mes artística entra totas las artísticas, y en consecuencia lo cambi de forma en las custodias fou desde aquella época radical hasta lo increíble. Tots aquells edificis en miniatura tant hermosos y de un gust delicat, aquella forma de custodia que en dos sigles havia inventat y perfeccionat lo geni del artista cristiá y sancionat la costum eclesiástica fou despreciada per bárbara, y tingué de cedir lo lloch á la custodia del gust allavors novell, de forma menos rahnada, menos artística y menos propia, pero que era de moda.

No 'ns proposem fer la crítica d' aquesta classe d' obras d' orfebreria sols pretenem fer una narració arqueològica y per lo tant deixarem á part la perdua que l' art sufri en la reforma y direm que si be aquesta s' iniciá en lo sigle xvi no se generalisá hasta'l sigle xvii, pero es de notar que si be lo cambi s' operá ab relativa lentitut, la nova forma de custodia adquirí tal popularitat y se difundí ab tanta profusió que avuy es raro trovarne alguna que no sia del tipo inventat per los artistas la renaixensa á no ser en catedrals ó en altres iglesias de consemblant importancia.

Dos causas influiren al nostre enténdrer en lo que acabam de dir: prime ra, la influencia del gust, y segona, que propagació de la confraria del Sm. Sagrament adquirí son major grau de desenvolupament en aquella época estenentse per totas las parroquias hasta las rurals mes petites, y aixís com veyem que en molts punts, cedint á las exigencias del nou gust, s' arreconavan las custodias vellas, veyem en altres possehir custodias del gust corrent y hasta en alguns, sia per ganas de conservar alhajas vellas ó per falta de medis pera adquirirne de novas, havem vist adaptar aquellas al nou estil resultant un conjunt deplorable y de tristíssim efecte.

Aquestas profanacions artisticas han sigut y son en nostres dias objecte de severas y hasta cert punt justas censuras pero es precis regoneixer que 'l zel per lo bon gust que las dicta passa algunas vegadas de mida perque prescindeix enterament de las circumstancias de lloch y temps y de la influencia de las corrents que las determinaren, corrents tant generals y avassalladoras que era impossible sustréurersen, mes que mes venint d' Italia que sempre y, allavors mes que ara, ha tingut la fama de dur la bandera en materias de bellas arts.

Varietats.

LO PABORDRE DEL ROSER

COSTUMS OLOTINS

Al poeta olotí y benrolgut amic D. Joseph Saderra

I.

Lo meu pare, que al cel sia, era paborde del Roser. Las costums establertas en lo poble, permetian substituhir al paborde, per

un de la mateixa casa, en las funcions y feynas ordinarias, s' enten, ja que en las festas anyals, festa major y dia del Roser era necessari que 'l mateix paborde en persona, llevat causa grave, anés al ofici, porque 's feya professó solemne, mes llarga que las altrás, voltant tot lo vehinat á la vora de l' iglesia; los pabordes y obrers portavan las atxas, y en tals festivitats lo senyor rector, mossen Joan Rovira, no volia maynada al seu costat. Encara que 'l poble fos petit y rónech, un dels més arreconats de la montanya, tenia molt punt en celebrar las funcions ab tota pompa.

Per lo demés, fora 'ls días de gran solemnitats, mossen Rovira no mirava prim, ni tenia inconvenient que un germiná del paborde, un fill, un mosso de la casa, y si fos necessari un foraster, se encarregués d' encendre la llantia, los ciris del altar, captar en la iglesia, encantar io pá y cumplir ab altres obligacions anexas á títol tant recomanable y honorífich.

II.

Quant mon pare fou nombrat pera desempenyar aqueix càrrech, que ja li tocava per torn, vaig sentirme plé de satisfacció; dos ó tres anys há que ho esparava. ¡Com t' hi rumbejarás per la iglesia; com te guaytará la gent!

¡Podrás assentarte al cap del banch del Roser; encendrás la candela en la llantia del Sagrament; te passejarás al costat dels homens, demanant caritat per la confraria del Roser, per l' amor de Deu!

Lo senyor rector entra en la sagristia pera revestirse y celebrar la missa ó l' ofici, y al cap d' una mica tots los pabordes comencan á encendre las llantias y ciris de llurs altars respectius; regularment, lo primer que s' escau encen la candela en la llantia del Santíssim, dona foch ó llum als altres, y á las donas que deuen anar al ofertori, que també encenen la corresponent candela groga primeta, menos las de casas ricas, que la portan blanca y groxuda.

A mi 'm feya l' efecte que tot lo poble reunit en l' iglesia s' ocupava d' ells, guaytant llurs accions, contemplant ab certa gelosia com desempenyavan se feyna, escudrinyant si eran joves ó vells, noyets de poch's anys, si portavan la roba bona ó dolenta, espartenyas ó sabatas grogas, si 'l traje que duyan los hi esqueya, si feyan planta.

Aduch recordo com si 'l vegés un vellet de faccions venerables, llarga cabellera blanca, jupa d'estamunya grogisca, ampla faxa, ab la barretina posada damunt l' espatlla, pujar los grabons del presbiteri y agafar la canya pera encendre 'ls ciris del altar major. Lo paborde de Sant Jaume, grandassás, jovensá, grans patillas negres, gech curt de vellut de color d' oli, calsas amplas de la mateixa roba, que sempre apagava la candela ab la punta dels dits, sense bufar. Lo paborde de Sant Isidro, fadrí extern d' una casa rica, guapo, entonat, fatxandero, que duya un clavell á l' orella, sabatas baixas, mitjas blancas, un mocador de pita penjant un pam de la butxaca, sempre fent la mitja rialla á las noyas, que se 'l guaytavan de fit á fit.

¡Quina enveja 'm causava aquella gent, que semblavan los amos de la iglesia! mes mon pare ja era paborde del Roser; encare que jo no tenia sino onze anys, ja aniria á fer l' home; mon pare no era pas aficionat á ferse veure ni exhibirse; altres mals de cap passava; jo tenia aspiracions; la maynada del poble comensávan á ferme fástich, eran massa tontos.

¡Quin altar més enramat y quinas lluminarias! Quant vinga 'l dia del Roser, que es pel mes de Maig, hi posarás totas las del poble. Fins anava per las casas del vehinat á demanar esqueixos de clavellina per plantarne, precurantme grana de nyanyo y violas, per tenir gran provisió de rams.

III

Al fi arribá 'l dia, que tot arriba, y massa depressa. Tan debó encare durés la edat en que 'ls mals de cap no 'm molestavan gayre. A la primera setmana vaig ser l' encarregat d' encendre la llantia, los ciris, de captar en l' iglesia, en fi, de desempenyar lo càrrech de paborde per delegació, que considerava, y aduch considero, honorífich.

—Sobre tot no fassis cap etzegayada—'m digué 'l pare; y la mare 'm mirava ab certa satisfacció, alegrantse de veure que 'l mes grandot ja comensava á remanar en las cosas d' iglesia.

¡Si n' estava de cofoy! Ans de marxar de casa, ab un mirall de mitx pam voltat de sarrell endaurat, me probava y tornava probar la barretina, mirantme la botonada groga de l' armilla de vellut blau. No hi havia tres personas en l' iglesia, que ja estava assegut

al cap del banch. Aquell dia may comensavan la missa ni tocavan lo darrer senyal; hauria pujat al cloquer y tirat lo campaner d'alta-baix.

Vaig encendre la llantia, los ciris; arpleguí un cabassat de pans y cocas, dos parells de peus de porch y, fins lo moment d'apagar la llantia, tot fou una bassa d' oli. Mes quant las cosas han d' espatllarse, ho fan per un costat ó altre, per mes que sembli impossible.

Dejús la llantia del Roser, hi seya l' avi Ginebreda, un dels homens més terribles de tota la encontrada. Era lo més rich d' aquelles montanyas; tothom tremolava al seu devant, y li anava barret en mà. Tenia un geni feréstech, irat, rabiós, barruher. Si veyia alguna acció que no fos del seu agrado, de sobte perdía 'ls estreps, ho enjegava tot al botaván, eridant y baledrejant com endemoniat. Era l' home més botzinayre que he conegut en ma vida, lo que m' ha fet més por. Quan la mosca li pujava 'l nas, que li tenia casi sempre, y fixava la vista increpant alguna persona, no 's podia resistir; sa mirada de tigre era esglayadora.

Jo, preocupat per exir de l' iglesia y encantar lo pá, agafo la corda de la llantia massa depressa, la abaxo y en aquell moment l' avi Ginebreda, distret, s'axeca, la llantia li refrega l' espatlla, ab la petita batzegada's remou y's decanta, cauhen algunas gotas d'oli á terra, algun esquix li toca'l gech y's queda pal plantat mirantme de fit á fit.

¡Encara sa veu esferehidora ressona en mas orellas! ¡Quina tempestat més horrible, sants del cel!

Dintre l' iglesia, tots espantats; los que ja havian eixit, tornavan entrar, trayent lo nas á la porta, pera enterarse de lo que succehia. Mossen Joan, que ja se despullava de la roba de dir missa en la sagristia, sentint l' horrorós terratremol d'imprecacions, sortí fins al presbiteri, ab l'alba descordada. Jo, petrificat, glassat d'espant, tremolant de cap á peus com una fulla d'arbre, perdía lo mon de veure. «¡Reina dels sants, se sentia de baix en baix entre las donas, quin cas tan extraordinari!!!» Y l'avi Ginebreda continuava dret, desaforat, la cara enbufagada com un galapat, com llargar-daix horrible, estranyent la barretina ab la má esquerra, blandint una verga de lladoner en la dreta y dirigint la cara al presbiteri, al moment de veure mossen Rovira....

(*Seguirá*).

Noticias generals.

Lo diumenge passat á las deu del matí tingué lloch en la Casa de la vila una reunió convocada per lo Sr. Rodés al objecte d' enterar als olotins de que la obra del ferro-carril de Gerona á Olot de que tantas vegadas s' havia parlat, ara va á tirarse endevant y que será una realitat dins curt espay de temps.

Devant de gran número de concurrents digué lo Sr. Rodés que una companyía inglesa formada de personas formals y respectables s' havia fet càrrech de l' empresa ab lo propòsit de durla á felís terme dintre poch, que s' esperava que 'l país demostraria sa simpatia envers aquesta important construcció suscribint un nombre regular d' accions y obligacions que al tipo de 260 ptas. se emetrán en son dia fentse la suscripció en Londres, Madrit, Barcelona, Tarragona, Lleyda, Gerona y Olot los dias 25, 26 y 27 del corrent mes de Maig. Digué també que la major ó menor part que prengüés lo país en la suscripció no sería obstacle pera portar endevant la obra, anyadint, que tot lo mes que podria influir en ella sería en lo mes ó menos temps que s' empleyaria en portarla á cap.

Las condicions pera 'l pago del import de las accions ú obligacions suscritas, segons prospecte que tenim á la vista, son per las accions.

Se pagará al suscriurers.	1 L. al cambi de 26 ptas.
» á la adjudicació.	2 L. » de 52 »

y lo restant en dividendos que no exedirán de 52 ptas. cadahú de dos en dos meses hasta cubrir l'import total.

Pera las obligaciones

Se pagará al suscriurers.	26 ptas.
» á la adjudicació.	52 »
» un mes després.	52 »
» quatre meses després.	52 »
» set » »	39 »
» deu » »	39 »

TOTAL. 260 ptas.

Advertint que 'ls suscriptors que deixin de pagar algun dividendo passiu prerdran lo dret á la devolució dels que hajan satisfet anteriorment.

A seguida venen en dit prospecte los noms dels depositaris y dels directors en Londres, dels directors en Barcelona y lo nom del director gerent á Barcelona que es lo Sr. D. Garau Rodés y Moré propietari. Mes avall se continúan los punts de suscripció que lo que fá per nostra vila es la casa dels Srs. Fills de J. Monsalvatje, Fontanella, 1.

En la reunió esmentada se tractá de la creació d' una junta local pera entendre de tots los treballs necessaris y pera posarse en relació directe ab la gerencia, creació que s' aplegá per altre reunió que debía tenirse lo dimecres passat però que per falta de concurrents no pogué tenir efecte.

Continuá lo temps variable durant tota la setmana passada sense ser tant donat á plujas com 'a setmana anterior; no obstant y aixó los sembrats fan bona cara per mes que los cambis bruscos de temperatura han perjudicat algun tant als blats.

Las festas de Corpus, mentre'l temps hi ajudi prometen ser lluhidas com de costum. Lo dijous predicarà en lo ofici lo Reverent P. Fr. Arcángel de Sesma, quinas cualitats oratorias son ben conegudas de tots los olotins; y lo diumenge següent predicarà lo M. I. Sr. Dr. Vallet canonge de la Seo de Barcelona qual fama de orador ha traspasat las fronteras de Catalunya.

Copiem De *La Renaixensa* del dilluns.

En lo saló de contractacions de la Llotja tingué lloch ahir á la tarde la solemne repartició de premis dels Jochs Florals d'enguany.

La decoració de la espléndida sala havia anat á càrrech dels reputats adornistas germans Vilanova y utilisant aquestos senyors los elements tradicionals (trofeus heráldichs, banderas, domassos, plantas, flors, etc.) sapigueren dar á la sala hermosíssim aspecte y fins notable varietat.

Ple á vessar estava dit local quan hi entraren las autoritats y 'ls mantenedors. Entre las autoritats hi vegerem al Ilustríssim doctor Grau, bisbe d' Astorga; al vicari general, al president de la Diputació provincial D. Manel Planas y Casals acompanyat dels diputats senyors Badia y Durán y Ventosa, y al alcalde D. Joan Coll y Pujol ab alguns senyors regidors.

Oberta la festa per lo senyor bisbe d' Astorga, don Joaquim Cabot y Rovira llegí lo magnífich discurs del president del Jurat don Joan Permanyer, treball que insertem en altre lloch d' aquesta edició. A continuació lo secretari D. Narcís Verdaguer y Callis llegí la memoria reglamentaria, de forma molt amena y tot seguit se passá à obrir los plechs dels autors premiats.

Resultá guanyador de la Flor natural ab sa poesia *Lo plany de la fulla* lo jove poeta D. Jaume Novellas de Molins, qui aná á recullir la flor, que consistía en un magnífich exemplar de *Amarillis Vittata* y en feu entrega á la bella senyoreta donya Isabel Güell y López, que vestía un rich trajo y la tradicional mantellina blanca. Entre 'ls aplausos de la concurrencia y 'ls acorts de la música passá á ocupar lo silló del Trono, sent proclamada Reina de la festa.

Don Joseph Blanch llegí magistralment la poesia premiada.

Resultaren guanyadors dels dos accéssits lo senyor D. Ernest Soler de las Casas y la senyora donya María Monserdá de Maciá.

Lo premi de la Englantina se 'l endugué lo senyor Ubach y Vinyeta ab sa poesia *Lo bairell dels emigrants* que llegí lo senyor Tintoré y Mercadé, guanyant los accéssits los senyors don Bonaventura Bassegoda y D. Victor Brossa y Sangerman.

La poesia *La benedicció del alba*, distingida ab lo premi de la *Viola* resultá esser de donya Dolors Monserdá de Maciá y 'ls accéssits á dit premi dels senyors M. G. A. y Antoni Careta y Vidal.

Los premis extraordinaris se concediren: lo del ajuntament de Reus á D. Joseph Martí y Folguera per sa poesia *Escornalbou*; lo de D. Justí Pepratx al senyor Pomar y Pomés per la composició *Glorificació de la parla catalana*: Lo del Centre Excursionista á D. Francesch Carreras y Candi per son treball en prosa *Argentona històrica*, y lo del Consistori á D. Ernest Soler de las Casas, per sa poesia humorística *L' esquirol y la tortuga*.

Tots los treballs llegits foren aplaudidíssims y ho fou també y molt lo discurs de gracias de D. Artur Campion, que llegí D. Narcís Verdaguer. En dit treball s' hi veu be lo fondo estudi que ha fet de nostra historia lo entussiasta regionalista navarro, contenint párrafos d' una valentia de concepte y aquest ajustat á nostre modo de sentir que la concurrencia no podia contenirse y s' arreneava á aplaudir extrepitosament.

Terminá la festa ab unas pocas pero entussiastas y patrióticas

frases del senyor bisbe d' Astorga. Com ja hem indicat, amenisá l' acte la banda municipal.

Sembla que prompte entendrán los tribunals en un procés curios.

Se tracta d' un pastor, perteneixent á un poble de la provincia de Málaga, que en poch més d' una quinzena s'ha menjat quaranta y tantas cabras del remat que se li havia confiat, pretextant que la fam li ha obligat á cométrer semblant abús de confiansa.

Los mossos de café de París han fet un acte ab lo qual no sols aixecan una protesta en cert modo política, sino que además tractan de reivindicar una de las llibertats individuals: la de fer cadascú ab los pels de sa cara lo que millor li sembli.

Los mossos de café no volen semblarse á Juli Ferry, que porta unas patillas que s' han fet llegendarias, y protestan enérgicament d' aquesta semblansa que quant menos, los hi es molesta.

Per altra part s' han dirigit á la Junta del gremi de fondistas y cafeters, en una petició molt ben redactada, en lo to lleuger que pertany al assumpto y en la qual fan veure la llegimitat dels seus desitjos.

«Sols la costum, diuhen, nos condempna á portar patillas.» L' us de la navaja costa diners y á més es molest. Quan son cridats á las armas, se 'ls obliga á cambis desagradables.

«Per fi, diuhen ab certa elocuencia som los únichs que en nostra democrática Fransa portem sempre y per tot arreu nostra llureya, y la portem á la cara.»

La Junta del gremi sembla que ha pres aquest document en consideració.

Lo fret, segons lo criteri de un sabi doctor, no exerceix una influencia marcada entre las personas menors de 32 anys; pero pasada aquesta edat, sos efectes son fácils de percibir.

Un fort descens de temperatura que matés una persona entre un número donat d' ellas de 30 anys de edat, acabaria ab duas de 39, quatre de 48, vuyt de 57, setze de 66, trenta dos de 75 y setanta quatre de 84.

L' ivern passat, deu, pues, haver causat grans baixas en la gent de edat.

De la Veu de Catalunya.

Ha quedat constituïda en Olot la societat á qual càrrech corre-
rá la construcció del ferrocarril económic de dita vila á Gerona.

Promte se farà la emissió d' accions y obligacions, base del
capital que ha de invertir-se en tant important obra.

Concixements útils.

Llana de paper.—A Inglaterra actualment s' emplea lo paper
pera omplir coixins y coixinets y altres objectes análechs.

Lo paper se talla en bossius d' un céntim tot lo mes y substitu-
heix la llana empleant las fundas usuals de tela grossa ó forta; los
coixins sou molt cómodos sobre tot en los climas cálits.

Per aquestas rahons han sigut introduhidas en varis hospitals.
Lo paper de periódichs no deu emplearse per la mala olor que des-
pedeix, particularment los inglesos, en los quals es molt fort; lo
millor paper pera aquest ús, es lo de embalatje.

També produheix un excelent material, los sobres usats, cartas
vellas, las fullas de quaderns escrit, etc. Quant mes fi se talla lo
paper mes lleugers y agradables resultan los coixins que ab ell s'
ompla.

Recepta útil, senzilla y curiosa.—Un doctor alemany ha des-
cubert fa poch un remey contra las cremaduras, quina eficacia es
tan gran com senzilla d' executar.

Consisteix en un unguent compost de mantega fresca y rovell
d' ou, ben barrejadas en parts iguals; s' exteñ aquest unguent en
un tros de tela que s' aplica sobre la cremadura, renovantse sem-
pre que comensa á secarse. Los dolers mes aguts de las cremadu-
ras se calman considerablement y la curació queda feta en molt
poch temps sense deixar cap costura.

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO, 20 MAYO DE 1891.

Por ausencia del Sr. Alcalde Constitucional presidió dicha sesión el Te-
niente primero D. Martín Pons, el cual ordenó la lectura del acta de la se-

sión ordinaria anterior y de la extraordinaria celebrada en 15 de los corrientes quedando ambas aprobadas por unanimidad y ratificándose la Corporación en los acuerdos de la última.

Luego se dió cuenta de las dos solicitudes siguientes;

Una suscrita por D. Antonio Prat pidiendo autorización para modificar conforme al plano que por duplicado acompaña, las fachadas de la casa números 1 y 2 sita en las calles de San Ignacio y San Esteban.

Otra que la firman los cónsortes D. Miguel Pascual y D.ª Càrmen Jolis interesando la correspondiente licencia para emplazar un edificio en el solar que poseen junto á la carretera de Santa Coloma de Farnés á San Juan de las Abadesas según plano que presentan, solicitando además la colocación de dos faroles y construcción de un paso adoquinado.

Ambos planos se aprobaron y se acordó que la Comisión axamime sobre el terreno los demás extremos de la última de las citadas solicitudes.

MERCADO DE OLOT.

MEDIDA DE 80 LITROS.

Precio medio en el viernes 22 de Mayo de 1891.

Trigo.	á 18'00 Ptas.	Panizo.	á 11'00 Ptas.
Mezcladizo.	á 17'00 »	Judias.	á 16'00 »
Maiz.	á 12'00 »	Habas.	á 13'00 »
Fajol.	á 9'75 »	Arbejas.	á 13'00 »
Mijo.	á 12'50 »	Altramuz (Llubins) á	9'50 »

Secció religiosa.

Avuy Diumenge 24 LA SMA. TRINITAT, Stas. Afra, Susana Marciana y Paladia mrs.

Dilluns 25. S. Gregori VII p.

Dimars 26. S. Felip Neri fr. y S. Eleuteri p.

Dimecres 27. El venerable Beda pbr. y S. Joan p. y mr.

Dijous 28. ✠ SS. CORPUS CHRISTI, S. Just bisbe de Urgell.

Divendres 29. Sta. Teodosia mr.

Dissapte 30. S. Fernando rey de Espanya.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia de Ntra. Sra. dels Dolors. Cessan en la vigilia y octava de Corpus y passan en la Iglesia Parroquial.—La exposició de S. D. M. comensa á las 6.